

fäes, ja süski isse ilma häddata; ei pujalga-
gi ei arwanud temma häddaks, waid elläs
Zummalat kites ja tännades; ei wiimsel
otsalgi ei lahfunud ommast Jõsandast, sest
temma olli sedda õppinud, et temma ennani
ei arwanud häddaks, mis pudub üksnes ih-
huse, agga hingesse ei woi putuda, kui hing
Jõsa pärralt. Wata, wagga innimenne elläs
Zummalas, ja ei olle temmal hädda, kui tem-
ma jouab Zummalajure. Et keik inimessed
on pattused, ei süs woi waggadki wallust ho-
pis ilma jada; ommeti wagga ei arwa sedda
wallo ennesele waewaks egga häddaks, waid
rõmukselles, kui hea rist tedda sadab täiema
ello tele. — Eks nüüd peaks se ollema häddaks
nimmetada, kui innimenne ei te mis Zum-
mal tahhab? 24

„Kül so sannad diged, armas täddimees,
ja ma pallun sind ja keik küllamehhed, andke
andeks, et ma rummalaste ollen kostnud.“

„Kes ka kõhhe parremat wastust olleks

leidnud?“ küsis Peter. „Nüüd, et olleme
teie jutto kuulnud, teame kül parremat,
agga kes muido olleks wanna tadi Toma
ette joudnud diget wastust nimmetada?
Jkka jo peame teid tännama, et ollete meid
õppetanud. Agga nüüd pallume, selletage
meile weel, kusi ülleüldsa keik hädda tõuseb.“

„Eks süs weel ei olle teil luggu seige jo?
küsis Tomas. „Se on häddaks, kül inni-
menne ei te, mis Zummal tahhab, ja sellepä-
rast tõuseb ka keik hädda ülleüldsa sest, et in-
nimenne ei te mis Zummal tahhab.“

„Kõh!“ wastas Peter, „süs kül peab
iggaühhel aina hädda ollema, sest keik olla
me pattused, ja pat on se, mis küs Zumma-
la tahtmissesse wasto ja sadab iggawest wallo.
Ommeti arwan, et sa Kaarliga räkides täh-
hendasid weel isse asja. Rågi meile sedda
nüüd ülles.“

„Kül olleme keik pattused, agga ikka
on pattuse ja pattuse wahhel wahhet. Wa-